μάθαιναν ἔτσι τὴν εἴδησι, καὶ τραγουδοῦσαν κι' αὐτοί, ρωτῶντας τραγουδιστὰ σημαιηφορικὲς πληροφορίες. Οἱ Ἄγγλοι φρουροί, ποὺ δὲν ἤξεραν Ἑλληνικά, δὲν ὑποπτεύοντο τίποτε. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦρθε Ἀρμοστὴς στὴν Ἐττάνησο ὁ περίφημος Μαϊτλανδ, διέταξε νὰ πάψη ἡ τρομοκρατία κι' ἐλευθέρωσε τοὺς φυλακισμένους. Ὁ Ταγιαπέρας ὅμως ἔμεινε στὴ φυλακὴ ἕξη μῆνες.

Ὅταν οἱ φιλικοὶ τῆς Ζακύνθου ἀπεφάσισαν νὰ σιωπήσουν στὸ Ναύπλιο νοσοκομεῖο γιὰ τοὺς ἀγωνιζομένους, ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας, ὁ Ταγιαπέρας, ὡς μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἐδώρησε πολλὰ φάρμακα, χειρουργικὰ ἐργαλεῖα κλπ. Ἐπίσης ἔστειλε φάρμακα καὶ στὸ Μεσολόγγι.

Κατὰ τὸ 1827 ὁ Ταγιαπέρας ἐπῆγε στὸ Ναύπλιο, ὡς γιατρὸς τῆς Ρωσσικῆς Πρεσβείας, ὅπου ἔγινε φίλτατος τοῦ Καποδίστρια. Ὅταν ὅμως εἶδε τὴν ἀντιπολίτευσι ἐναντίον τοῦ Κυβερνήτου καὶ ἐπρομάντευε τὴ δολοφονία του, τὸν εἰδοποίησε νὰ φυλάγεται καὶ ἔπειτα ἐγύρισε στὴ Ζάκυνθο.

Στὴ Ζάκυνθο ὁ Ταγιαπέρας ἦταν ὁ πιὸ ἀγαπητὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς γιατρούς. Ἡ γνώμη του εἶχε κῦρος. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἐσέβοντο, πρὸ πάντων γιὰ τὴ θαυμασία διαγνωστική του. Ἦταν πολὺ φιλάνθρωπος. Ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς ὄχι μόνον δὲν ἐπληρώνονταν, ἀλλ' ἔβαζε καὶ χρήματα κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό τους. Ἀπὸ τοὺς εὐπόρους ὅμως ἤθελε ἀδρὴ πληρωμή. Γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ κάποτε τὴν ἄρρωστη γυναίκα ἑνὸς πλουσίου Ζακυθινοῦ εὐγενοῦς ἐζήτησε 500 τάλληρα, καὶ ἅμα τὰ ἔλαβε, τὰ ἐμοίρασε ἀμέσως στοὺς φτωχούς.

Ὁ Ταγιαπέρας ἦταν πολὺ ἰδιότροπος καὶ τολμηρός, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἐπιστήμης του. Διεκρίνετο γιὰ τὴν εὐγλωττία του καὶ τὸ σπάνιο μνημονικό του. Ἦταν ἀναστήματος μετρίου, καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι. Τὰ φορέματά του ἦσαν πάντοτε κομψά, γιατί ὁ Ταγιαπέρας διεκρίνετο γιὰ τὴ φιλοκαλία του. Ἦταν σπάταλος καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ βίου του τὄχε ρίξει στὸ ποτό.

Ὁ Διονύσιος Ταγιαπέρας ἦταν μέλος διαφόρων Ἀκαδημιῶν καὶ φίλος πολλῶν λογίων. Οἱ ἀδελφοὶ Σοῦτσοι τοῦ ζητοῦσαν πάντοτε τὴ γνώμη του γιὰ τὰ ἔργα τους. Μὲ τὸ Βηλαρᾶ εἶχε συνδεθεῖ μὲ στενὴ φιλία. Κάποτε ποὺ τρώγανε μαζὶ καὶ ὁ Ταγιαπέρας εἶχε ἑτοιμάσει καὶ ἐξαίρετες τηγανίτες, ὁ Βηλαρᾶς τόσο ἐνθουσιάστηκε, ὥστε ἔγραψε καὶ τὸ γνωστὸ ποιηματάκι: «Ἡ Τηγανῖτες τοῦ Ταγιαπιέρα».

Ὁ Ταγιαπέρας ἐδημοσίευσε ὡραῖα ἄρθρα περὶ ἐλευθεροτυπίας. Συνέγραψε καὶ τρία λογοτεχνικὰ ἔργα: «Ἐγκώμιον τοῦ Ὄνου καὶ τῆς Ἀλεποῦς», «Ἡ Κυρὰ Φροσύνη» καὶ «Λί δώδεκα παρθένοι τοῦ ὄρους Κυλλήνης». Τὰ ἔργα αὐτὰ μένουν ἀκόμη ἀνέκδοτα στὴν συγγενική του οἰκογένεια Σερογιαννοπούλου, ἡ ὁποία τὸν ἐκληρονόμησε.

Ὁ Διονύσιος Ταγιαπέρας πέθανε στὴ Ζάκυνθο στὰ 1842 καὶ ἐκηδεύθη μὲ συρροὴ ὅλων τῶν κατοίκων. Ἡ φήμη του διατηρεῖται ἀκόμη σεβαστή.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ ΦΙΛΗ

Θυμᾶσαι τὰ χρυσά μας τὰ μικρᾶτα
πῶς μ' ἀγαποῦσες, πόσο σ' ἀγαποῦσα ;
Παντοῦ τὰ βήματά σου ἀκολουθοῦσα
κι' ἀλλάζαμε γλυκόλογα κλεφτᾶτα.

Μὰ τώρα μέσ' στὰ δροσερά σου νειᾶτα
ποὺ τόσο τὴν ἀγάτη σου ποθοῦσα
καὶ μιὰ ματιὰ μὲ πόνο σοῦ ζητοῦσα,
ἄλλον κυττᾶς, γλυκειά μου μαυρομάτα !

Ἀλλ' ὅπως τὰ τρελλὰ τὰ χελιδόνια,
ἀφοῦ τῆς γῆς γυρίσουνε τὴ σφαίρα,
ξανάρχονται στὴν πρώτη τους φωλιά,

Ἔτσι κι' ἐσὲ ἡ καρδιά σου μιὰν ἡμέρα
θὰ θυμηθῆ τὰ περασμένα χρόνια
καὶ θἄρθη στὴν ἀγάτη τὴν παλιά.

† ΑΝΤ. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ

Πρέπει νὰ σεϋώμεθα βέβαια ὅσα ἐθεμελίωσαν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ δὲν πρέπει μ' αὐτὸ νὰ μὴ βάζουμε κι' ἐμεῖς νέα θεμέλια στὸ μέλλον.

Γκαῖτε

Ὁ ἔρωτας εἶνε γιὸς τῆς Πενίας καὶ τοῦ Πλούτου. Τῆς Πενίας γιατί πάντοτε γυρεύει, τοῦ Πλούτου γιατί πάντοτε εἶνε γενναιόδωρος.

Πλάτων

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Οὐγκὼ καὶ ὁ κουρεύς του.

Μιὰ μέρα ὁ κουρεὺς τοῦ Οὐγκὼ ἀνέφερε στὸν ποιητὴ μιὰ εἴδησι περὶ προσεχοῦς συντελείας τοῦ αἰῶνος, ποὺ κυκλοφοροῦσε ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες στὸ Παρίσι εὐρύτατα.

— Τὴν τρίτη μέρα, εἶπε ὁ κουρεύς, θὰ πεθάνουν ὅλα τὰ ζῶα... Τὴν τετάρτη θὰ πεθάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι...

— Αὐτὴ ἡ εἴδησι μὲ συγκινεῖ πάρα πολύ, τοῦ ἀπάντησε ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀθλίων». Ἂν πεθάνουν πραγματικὰ ὅλα τὰ ζῶα τὴν τρίτη μέρα, ποιὸς θὰ μείνη νὰ μὲ ξυρίση τὴν τετάρτη, γιὰ νὰ πάω τὴν πέμπτη μπαμπερισμένος στὸν ἄλλον κόσμο ;...

* * *

Ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ Ἰρβιγκ.

Ὅταν ἐπικρατοῦσε στὸ Λονδῖνο ἡ συνήθεια νὰ ἀναγγέλλεται ὁ θάνατος τῶν βασιλέων σὲ ὅλα τὰ δημόσια κέντρα—συνεπῶς καὶ στὰ θέατρα—μὲ τὴν κραυγή : «Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε ! Ζήτω ὁ βασιλεύς !», ἀνετέθη σ' ἕναν ἀρχάριο ἠθοποιὸ νὰ βγῆ στὴ σκηνὴ καὶ νὰ φωνάξη τὶς στερεότυπες αὐτὲς λέξεις, ἐπειδὴ εἶχε πεθάνει τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ ἐν λόγῳ ἠθοποιὸς ὅμως ἐπρόκειτο νὰ βγῆ στὴ σκηνὴ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἡμέρα αὐτή. Ὅταν λοιπὸν ἔφτασε ἡ τρομερὴ στιγμή, καὶ εἶδε ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος νὰ τὸν κυττάζη ἀπὸ τὴν πλατεῖα, τά ἔχασε. Ἔκανε νάρθρώση τὴν περίφημη φράση, μὰ ἡ συγκίνησίς του δὲν τὸν ἄφησε. Συγκέντρωσε τότε μὲ κόπο ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ φώναξε :

— Ζήτω !... Ὁ βασιλεὺς πέθανε !...

Ὁ ἀρχάριος αὐτὸς ἠθοποιὸς ἦταν ὁ κατόπιν διάσημος Ἰρβιγκ, ὁ μεγαλείτερος ἑρμηνευτὴς τῶν Σαιξπηρείων ἀριστουργημάτων.

* * *

Συνήθειες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Ὁ Βάκων, ὁ Μίλτων καὶ ὁ Ἀλφιέρι πρὶν πιάσουν τὴν πέννα κι' ἀρχίσουν νὰ γράψουν ἔπρεπε νὰ ἀκούσουν λίγη μουσική. Ἐπίσης καὶ ὁ διάσημος ἱεροκῆρυξ Μπορνταλοῦ πρὶν ἑτοιμάσει τὸ λόγο του συνήθιζε νὰ παίζη στὸ βιολί του ἕνα μουσικὸ κομμάτι.

Ὁ Κορνήλιος καὶ ὁ Ὄσσεν ἔγραφαν συνήθως στὸ σκοτάδι, ὁ δὲ Βοκκάκιος ἐμελετοῦσε κι' ἔγραφε ξαπλωμένος καταγῆς ὁριζοντίως κι' ἔχοντας γύρω του τὰ βιβλία του καὶ τὰ χειρογραφά του.

Ὁ περίφημος Γερμανὸς βιβλιογράφος Ραϊμὰν ἔγραφε ὀρθός. Ὁ Γκαῖτε ἐνεπνέετο τὶς περισσότερες φορὲς περιπατῶντας, ὁ δὲ Καρτέσιος καὶ ὁ Λεϊβνίτιος ἐμελετοῦσαν κι' αὐτοὶ ξαπλωμένοι.

Ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Θόμψων ἐπερνοῦσε ὁλόκληρες βδομάδες ἀπάνω στὸ κρεββάτι του, χωρὶς νὰ σηκωθῆ παρὰ γιὰ τὶς ἐντελῶς ἀπαραίτητες ἀνάγκες του. Ὅταν τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ φίλοι του γιατί δὲν ἐσηκωνόταν, ὁ συγγραφεὺς τοὺς ἀπαντοῦσε :

— Μὰ γιὰ ποιὸν λόγο νὰ χαλάσω τὴν ἡσυχία μου ;

Ὁ Μπετόβεν σὲ κάθε νέο σπίτι ποὺ ἐγκαθίστατο εὕρισκε πάντα διάφορες ἐλλείψεις καὶ ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ φύγη. Μόλις ὅμως περνοῦσαν ἡ πρῶτες μέρες ἡσύχαζε καὶ δὲν ξανάκανε λόγο περὶ φυγῆς. Ὁ μέγας αὐτὸς μουσουργὸς μετὰ τὸ γεῦμα του ἔπρεπε νὰ κάνη ἕναν μακρὺ καὶ ἐπίπονο περίπατο, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ καιροῦ.

* * *

Γιατί δὲν πνίγηκε ὁ Ρουσσώ.

Μιὰ φορὰ ὁ Ντιντερὸ ἐπεσκέφθη τὸν φιλόσοφο Ζὰν Ζὰκ Ρουσσὼ στὸ ἐξοχικό του σπίτι στὸ Μομορανσί. Ὁ Ρουσσὼ περιποιήθηκε τὸν φίλο του καὶ ἔπειτα τὸν ὡδήγησε στὸ πάρκο γιὰ νὰ κάνουν μιὰ βόλτα. Περπατῶντας ἔφθασαν σὲ μιὰ κατηφοριά, στὴν ἄκρη τῆς ὁποίας βρισκόταν μιὰ μικρὴ λιμνίτσα.

Ὁ Ρουσσὼ στάθηκε ἐκεῖ καὶ εἶπε στὸν Ντιντερό :

— Ἀπὸ τὴν θέσι αὐτὴν θέλησα πάνω ἀπὸ εἴκοσι φορὲς νὰ γκρεμιστῶ καὶ νὰ πνιγῶ στὴ λίμνη γιὰ νὰ θέσω τέρμα στὴν ζωή μου, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία !...

Ὁ Ντιντερὸ ποὺ γνώριζε τὴν μεγαλαυχία τοῦ φίλου του, ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλὸς καὶ ὕστερα ρώτησε :

— Καὶ γιατί δὲν τὄκανες ;

Ἐκπληκτος γιὰ τὴν ἀδιαφορία, μὲ τὴν ὁποία τοῦ εἶπε ὁ Ντιντερὸ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ρουσσώ, δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήση. Στὸ τέλος εἶπε γελῶντας :

— Γιατί ἔβαζα τὸ χέρι μου στὸ νερὸ καὶ μοῦ φαινόταν πάντα πολὺ κρύο !

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Ὁ Γάλλος μυθογράφος Λαφονταίν

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Ὁ Ἑλληνογάλλος ποιητὴς Ἀνδρέας Σενιέ